

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยของบุคลากร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

การวิจัยครั้งนี้ทำการวิจัยในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 222 คนซึ่งเก็บรวบรวมข้อมูลได้ จำนวน 222 คน คิดเป็นร้อยละ 100 โดยสุ่มตัวอย่าง จากบุคลากรสายสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 500 คน ดำเนินการวิจัยที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เครื่องมือที่ใช้ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมี การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือและการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน แล้วนำมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของ Cronbach ในส่วนของแบบสอบถามความรู้นำมาหาค่าความยากง่ายรายข้อ โดยใช้วิธี Kuder Richardson Formula 20 หรือ (KR – 20) และหาค่าอำนาจจำแนกโดยเลือกใช้ข้อคำถามที่มีอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .2 - .8

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติวิเคราะห์ (Analytical Statistic) ซึ่งข้อมูลทางชีวสังคม นำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบายลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ส่วนการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริมกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย ใช้สถิติวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) ตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานที่กำหนดไว้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์และสมมติฐานที่กำหนดไว้ เป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางชีวสังคมของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

บุคลากร ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 58 มีอายุระหว่าง 31 – 40 ปี ร้อยละ 39.1 มีการศึกษาระดับปริญญาโท ร้อยละ 78.2 ส่วนใหญ่มีตำแหน่งอาจารย์ ร้อยละ 79.1 และมีรายได้ที่ ได้รับต่อเดือน 10,000 – 20,000 บาท ร้อยละ 52.3

ส่วนที่ 2 ลักษณะของปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อและปัจจัยเสริม

2.1 ลักษณะของปัจจัยนำ

ความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย พบว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 40.9 รองลงมา มีความรู้ระดับไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 31.1 และมีความรู้ในระดับดี ร้อยละ 28.0

เจตคติต่อการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย พบว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีเจตคติต่อการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 34.0 รองลงมา มีเจตติระดับดี คิดเป็นร้อยละ 33.9 และมีเจตคติในระดับปานกลาง ร้อยละ 32.1

การรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย พบว่าบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 35.3 รองลงมา มีการรับรู้ประโยชน์ระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 33.9 และมีการรับรู้ประโยชน์ในระดับน้อย ร้อยละ 30.8

2.2 ลักษณะของปัจจัยเอื้อ

การเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย พบว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีการเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 39.1 รองลงมา มีการเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพ ระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 33.3 และ มีการเข้าถึงแหล่งบริการด้านสุขภาพในระดับน้อย ร้อยละ 27.6

2.3 ลักษณะของปัจจัยเสริม

การได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ พบว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีการ ได้รับ ข่าว สารจากสื่อประเภทต่างๆ ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 36.9 รองลงมา มีการได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ ระดับน้อย คิดเป็นร้อยละ 34.2 และมีการได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ ในระดับมาก ร้อยละ 28.9

การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคล พบว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 36.9 รองลงมา มีการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลระดับมาก คิดเป็นร้อยละ 33.8 และ มีการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลในระดับน้อย ร้อยละ 29.3

ส่วนที่ 3 พฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย

พฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย พบว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 37.8

ส่วนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.1 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ได้ว่า ปัจจัยนำ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย ส่วนเจตคติต่อการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย และการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 ในตัวแปรเจตคติและการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย

4.2 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ได้ว่า ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยมี ความสัมพันธ์ ทางบวกกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2

4.3 สรุปผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 ได้ว่า พบ ปัจจัยเสริม ได้แก่ การได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ และการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 3

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีประเด็นที่สำคัญที่นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

ปัจจัยนำที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์ไทย
ความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีความรู้ระดับปานกลาง ร้อยละ 40.9 ผลการศึกษาพบว่า ความรู้เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์ไทยไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Green (1980) ที่กล่าวว่า ความรู้เป็นปัจจัยที่สำคัญในการส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรม แต่ความรู้อย่างเดียวไม่เพียงพอที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมสุขภาพได้ จะต้องมียุทธศาสตร์อื่นๆประกอบ สอดคล้องกับงานวิจัยของ กาญจนนา ภิญญะยิ่ง

(2549) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยเกื้อการุณย์ พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยเกื้อการุณย์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จุฑารัตน์ เสรีวัตร (2553) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนตะวันออก มหาวิทยาลัยรังสิต พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย

เจตคติต่อการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่ มีเจตคติในระดับไม่ดี ร้อยละ 34.0 ผลการศึกษาพบว่า เจตคติต่อการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Green (1980) ที่กล่าวว่า เจตคติหรือทัศนคติ คือแนวโน้มของจิตใจหรือความรู้สึกที่คงที่ต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือสถานการณ์ เป็นผลมาจากประสบการณ์และความเชื่อที่สะสมกันมานานและผ่านการประเมินคุณค่าว่ามีลักษณะดีหรือไม่ดี พฤติกรรมของบุคคลนั้นจะเป็นไปตามทิศทางนั้นตามทัศนคติของตน แสดงให้เห็นว่า ถ้า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีเจตคติที่ไม่ดีต่อการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยจะมี แนวโน้มในการมี พฤติกรรมดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับที่ไม่ดีตามเจตคติที่ไม่ดีด้วย และสอดคล้องกับการศึกษา ของ กมลรัตน์ ณ หนองคาย (2546) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมดูแลสุขภาพของผู้รับบริการ นวดไทย พบว่า ทัศนคติเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพโดยการนวดไทย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมดูแลสุขภาพของผู้รับบริการนวดไทย เช่นเดียวกับ สุรพงศ์ คล้ายเกตุ (2550) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาในจังหวัดสระบุรี พบว่าทัศนคติต่อการดูแลสุขภาพตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้านการบริโภคอาหาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

การรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับปานกลาง ร้อยละ 35.3 และผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .0 1 แสดงว่าบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามีการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับ

ที่มากจะมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับที่ดี หากบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับที่น้อย จะมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยที่ไม่ดีด้วย เนื่องจากการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพตนเองในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพของบุคคลเป็นการประเมินถึงประโยชน์ที่จะได้รับในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพ ดังนั้นการรับรู้ประโยชน์จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่เป็นแรงกระตุ้นให้บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาแสดงพฤติกรรมตามการรับรู้ของตน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กมลรัตน์ ฦ หนองคาย(2546) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมดูแลสุขภาพของผู้รับบริการนวดไทย ในศูนย์ส่งเสริมการแพทย์แผนไทย จังหวัดนนทบุรี พบว่าการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพโดยการนวดไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมดูแลสุขภาพของผู้รับบริการนวดไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับการศึกษาของ สุภามิตร นามชาติ (2549) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองของบุคลากรในโรงงานอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดสมุทรปราการ พบว่า การรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้านการออกกำลังกาย การจัดการกับความเครียดและการตรวจสุขภาพประจำปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปัจจัยเอื้อที่ มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย

การเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มีการเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับมาก ร้อยละ 39.1 ผลการศึกษาพบว่า การเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่มีการเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย ในระดับมาก จะมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับดี หาก บุคลากรมหาวิทยาลัยมีการเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับน้อย จะมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยไม่ดี ซึ่งอธิบายได้ว่า การมีและเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพตนเองด้านการแพทย์แผนไทยของบุคลากร มีความเกี่ยวข้องกับราคาและระยะทางในการเข้าถึงแหล่งบริการด้านสุขภาพ

กล่าวคือการมีแหล่งบริการด้านสุขภาพที่ใกล้กับแหล่งที่อยู่อาศัยและราคาไม่แพง บุคลากรมหาวิทยาลัยมีความสะดวกในการไปใช้หรือรับบริการสามารถเข้าถึงได้ง่าย ย่อมทำให้มีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพที่ดีกว่าบุคลากรมหาวิทยาลัยที่อยู่ห่างไกลสถานบริการทางด้านสุขภาพ ดังนั้นการมีและเข้าถึงสถานบริการด้านการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับมากย่อมมีผลทำให้บุคลากรมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองในระดับที่ดีด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของการศึกษาของ สุรพงศ์ คล้ายเกตุ (2550) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาในจังหวัดสระบุรี พบว่า การมีและเข้าถึงสถานบริการสาธารณสุขหรือสถานบริการสุขภาพในรูปแบบอื่นๆ ที่นักศึกษาสามารถเข้าไปใช้บริการได้อย่างสะดวก มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองของนักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษา จังหวัดสระบุรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกับการศึกษาของ จุฑารัตน์ เสรีวัตร (2553) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยของนักศึกษาคณะการแพทย์แผนตะวันออก มหาวิทยาลัยรังสิต พบว่า การเข้าถึงแหล่งบริการด้านการส่งเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ปัจจัยเสริมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย

การได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ ในระดับปานกลาง ร้อยละ 36.9 และพบว่า การได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0 1 แสดงว่า บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่ได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ ในระดับมากจะมีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับที่ดี หากบุคลากรมหาวิทยาลัยได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ น้อยก็จะมีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยไม่ดีด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่าการได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ มีส่วนส่งเสริมทำให้เกิดพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองเมื่อภาวะปกติหรือภาวะเจ็บป่วย เป็นแรงเสริม แรงกระตุ้นให้บุคลากรมหาวิทยาลัยมีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพที่ดีขึ้น หากได้รับข่าวสารจากสื่อต่างๆ มากขึ้น สอดคล้องกับการศึกษา ของ เหวดี กุศลกุล (2549) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของพยาบาลวิชาชีพ ใน

โรงพยาบาลพระมงกุฎ พบว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารการส่งเสริมสุขภาพจากสื่อต่างๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของพยาบาลวิชาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับการศึกษาของ พีรดา จันทริวิบูลย์(2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมมารับบริการการแพทย์แผนไทยประยุกต์ของประชาชนที่ศูนย์สุขภาพการแพทย์แผนไทยประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมมารับบริการการแพทย์แผนไทยประยุกต์ ที่ศูนย์สุขภาพการแพทย์แผนไทยประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคล บุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีการได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลในระดับปานกลาง ร้อยละ 36.9 และพบว่ามี ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าบุคลากรมหาวิทยาลัยที่ได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคล ในระดับมาก จะมีพฤติกรรมดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับที่ดี หากบุคคลากร มหาวิทยาลัยได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลในระดับน้อย ก็จะทำให้มีพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยในระดับไม่ดีตามไปด้วย ซึ่งเป็นไปในทางเดียวกันกับแนวคิดของ Orem (1985) ที่กล่าวว่า การมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมจะทำให้บุคคลได้รับความช่วยเหลือในด้านวัตถุประสงค์ มีความรักใคร่ผูกพันเป็นเพื่อนและมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นต่างๆ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการใช้ความสามารถในการดูแลตนเอง จะเห็นได้ว่า การได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคล มีส่วนส่งเสริมทำให้เกิดพฤติกรรมดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยง สอดคล้องกับ การศึกษาพีรดา จันทริวิบูลย์ (2550) ที่ศึกษาพฤติกรรมมารับบริการการแพทย์แผนไทยประยุกต์ของประชาชน ที่ศูนย์สุขภาพการแพทย์แผนไทยประยุกต์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏสวนสุนันทา พบว่า การได้รับแรงสนับสนุนจากเพื่อนร่วมงานและครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมมารับบริการการแพทย์แผนไทยประยุกต์ ที่ศูนย์สุขภาพการแพทย์แผนไทยประยุกต์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา และสอดคล้องกับการศึกษาของ วรณวิมล เมษวิมล (2553) ที่ศึกษาพฤติกรรมดูแลสุขภาพของประชาชนในพื้นที่ฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษาสาขาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา พบว่าการได้รับคำแนะนำ สนับสนุนให้ปฏิบัติพฤติกรรมดูแลสุขภาพจากบุคคลต่างๆมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมดูแลสุขภาพของประชาชนในพื้นที่ฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษาสาขาวิชาการแพทย์แผนไทยประยุกต์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เช่นเดียวกับการศึกษาของ เรวดี กุศลกุล (2549) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการส่งเสริมสุขภาพของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลพระมงกุฎพบว่า การได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว ญาติ เพื่อนร่วมงานและบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลพระมงกุฎ

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งนี้

1. จากการวิจัย พบว่าบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่ มีเจตคติต่อการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยอยู่ในระดับไม่ดี และพบว่า เจตคติต่อการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยและการรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย ดังนั้นจึงควรจัดให้มีโครงการเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย / การอบรมเชิงปฏิบัติการ อย่างสม่ำเสมอ และต่อเนื่อง ในมหาวิทยาลัย โดยเน้นการจัดกิจกรรมที่กระตุ้น ปลุกฝังให้บุคลากร เกิดความเชื่อมั่น ความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย และรับรู้ประโยชน์ของการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย เพราะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยตนเองที่ได้จากการปฏิบัติจริง

2. จากการวิจัยพบว่า บุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่มีการเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพ อยู่ในระดับมากและ พบว่า การเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย ดังนั้นจึงควรส่งเสริมแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยให้มีมากยิ่งขึ้น เช่น ส่งเสริมการจำหน่ายพืชผักสมุนไพร อาหารสุขภาพ ผลิตภัณฑ์สมุนไพร น้ำสมุนไพร ในราคาถูกและหาซื้อได้ง่าย ในมหาวิทยาลัย / มีสถานที่บริหารกายแบบถาษีัดัดตน โยคะ / คลินิกแพทย์แผนไทยที่บริการในการดูแลสุขภาพ เป็นต้น เพื่อให้บุคลากร ของมหาวิทยาลัยเข้าถึงแหล่งบริการด้านการดูแลสุขภาพ ส่งผลให้บุคลากร ของมหาวิทยาลัย มีพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยอยู่ในระดับที่ดี

3. จากการวิจัย พบว่าบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ส่วนใหญ่ได้รับข่าวสารจากสื่อประเภทต่างๆ อยู่ในระดับปานกลางและมีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย ดังนั้นจึงควรมี website / แผ่นพับ / จัดนิทรรศการ เพื่อการ

ประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย โดยทำอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ

จะเห็นได้ว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทยของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มาจากปัจจัยทั้ง 3 คือปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม ดังนั้นในการวางแผนปรับเปลี่ยนพฤติกรรมใดๆ จึงควรคำนึงถึงปัจจัยดังกล่าวร่วมกัน ไม่ควรนำปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งมาพิจารณาเพียงอย่างเดียว

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเกี่ยวกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทย โดยวิธีการสังเกตพฤติกรรมอย่างมีส่วนร่วม การสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่ออธิบายพฤติกรรมการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยได้ครอบคลุมและชัดเจนมากขึ้น
2. ควรมีการวิจัยในรูปแบบโปรแกรมสุศึกษา เกี่ยวกับการพฤติกรรมการดูแลสุขภาพตนเองด้วยการแพทย์แผนไทย กำหนดกิจกรรมต่างๆ ในโปรแกรมสุศึกษา โดยนำผลการวิจัยครั้งนี้เป็นข้อมูลพื้นฐาน เพื่อเป็นการต่อยอดความรู้จากผลงานวิจัยครั้งนี้ต่อไป
3. ควรมีการวิจัยในเชิงทดลอง เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการดูแลสุขภาพด้วยการแพทย์แผนไทยด้านต่างๆ เช่น การนวดไทย การใช้ยาสมุนไพร การดูแลสุขภาพตามหลักธรรมานามัย เป็นต้น